

Hejkalka

Petra Martišková
ilustrovala Marie Koželuhová

bambook®

Hejkalika

Petra Martišková
ilustrovala Marie Koželuhová

bambóok®

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.

Petra Martišková

Hejkalka

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou **bambóok**
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
tel.: +420 234 264 401
www.grada.cz
jako svou 8322. publikaci

Ilustrace Marie Koželuhová
Odpovědná redaktorka Lucie Švecová
Sazba a zlom Antonín Plicka
Zpracování obálky Antonín Plicka
Počet stran 104
Vydání 1., 2022

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod a.s.

© Grada Publishing, a.s., 2022
Cover Illustration © Marie Koželuhová, 2022

ISBN 978-80-271-4646-8 (pdf)
ISBN 978-80-271-3306-2 (print)

Obsah

Kde se vzala, tu se vzala Hejkalka	7
Já nechci do školy	12
Úhlavní nepřítel	17
Ztracená	23
Amulet	30
Ve škole	36
Noc v lese	43
Únos	47
Doma u lidí	54
Odvážný Janek	61
Záchrana	65
Potrestaná	69
Mezi vílami	76
Loupežnice	80
Nečekaná návštěva	86
Tajná výprava	93
Jediná hejkalka na světě	100

Kde se vzala, tu se vzala Hejkalka

„Baf!“ Z hustého křoví vykoukla zrzavá hlava s rozčuchanými vlasy plnými větviček a vyděsila malého hejkálka Janka. Ten se tak leknul, že uklouznul po mokrém listí a skončil s nosem zabořeným v mechu.

„Hihi, teda Janku, ty jsi ale strašpytlík, hihi,“ smála se ta malá hadrnice a vesele kolem našťvaného Janka poletovala.

„Náhodou, vůbec jsem se tě nelekl. Jen jsem uklouznul,“ hájil se Janek, ale marně.

Hejkalka kolem něj běhala a smála se na celé kolo.

Janek se našťval a vydal se zpátky k domovu. „Vůbec nechápu, proč se s tebou kamarádím,“ brumlal si přitom pod nos.

„Ale no tak, Janku, tak se bojíš, no a?“ smála se Hejkalka. „Každý se přece někdy trochu bojí.“

„Jenže já se nebojím!“ vztekal se Janek, a dokonce se otočil a vypláznul na ni jazyk.

Nebylo divu, že se zlobil. Strašně se totiž před Hejkalkou styděl. Kdo to jaktěživ slyšel, že by se hejkal v lese bál?!

„Janku, no tak počkej!“ volala Hejkalka a běžela za ním. „To byla jen legrace!“

„Mně to teda vůbec legrační nepřipadá.“

„Tak se nezlob,“ omlouvala se Hejkalka s tak provinilým výrazem, že se Janek musel usmát.

Hejkálek se nikdy na Hejkalku nedokázal dlouho zlobit. Vždyť byli nejlepší kamarádi. A to už pěkně dlouhou dobu. Vlastně odjakživa. Oba žili v Kouzelném lese a byli tak trošku jiní. Janek byl známý svým strachem. A Hejkalka? Ta byla opravdu hodně zvláštní. Zvláštní a výjimečná.

Z chaloupky ve vykotlaném dubu voněly šišky s mákem. Maminka běhala kolem plotny a tatínek Hejkal nervózně přecházel od okna k oknu.

„Kde jen ta holka zatrolená zase je?“ rozčiloval se.

„Však se neztratí,“ uklidňovala ho maminka. „Zná v lese každý kámen.“

A to byla pravda pravdoucí. Od malička lítala Hejkalka celé dny po lese, vyváděla různé lotroviny a její zvonivý smích byl slyšet jednou od potoka, podruhé od studánky a jindy zase z Kouzelné louky. Les měla prozkoumaný od začátku až do konce. A pranic se nebála strašidelných historek, které o lese kolovaly. Ani za mák nevěřila tomu, že by se v lese ukrývalo nějaké strašidlo nebo že za jasných nocí poletují u potoka bludičky, které každého, kdo se tam odváží strčit jen nos, zavedou do hlubokého močálu. Nebála se ani

draků nebo čarodějnic. Tatínek jí jednou řekl, že les, ve kterém se narodila, je plný pokladů. Ale nejsou to ledajaké poklady, obyčejné zlato nebo drahé kamení. Kdepak. Zdejší strážci hlídají poklad mnohem cennější – kouzelné bylinky.

„Už se blíží,“ usmála se maminka na tatínka a ukázala na nebe, odkud se pomalu snášel k zemi obrovitý pták, sokol Protiva.

„Ta holka mě jednou utahá,“ povzdechnul si a usadil se na okně.

Maminka ho pohládila a nabídla mu pořádnou porci šišek s mákem.

„Kdepak jídlo. Na to nemám ani pomyslení,“ odmítnul sokol a pohodlně se uvelebil na parapetu, aby viděl na cestu.

Maminka měla pravdu. Za chvíli se na cestě objevila Hejkalka.

„Kde jsi zase celý den byla?“ přivítal ji tatínek nabručeně. „Copak nevíš, Hejkalko, v kolik hodin se chodí domů? Vždyť už je skoro tma.“

„Promiň, tatínku, nějak jsme při učení zapomněli na čas.“ Hejkalka se při té lži ani nezačervenala. Jen mrkla na Protivu, aby ji neprozradil.

„Prý učení,“ zamumlal si pro sebe Protiva. „Jednou tenhle les přivede do záhuby.“

„Cos říkal, Protivo?“ zajímal se tatínek a zvědavě zvednul jedno zarostlé obočí.

„Ale nic, nic,“ líně mávnul křídlem Protiva. I když ho Hejkalka pořádně zlobila, občas mu utekla nebo se schovala někam, kde ji z výšky nemohl vidět, měl ji moc rád.

Byl jejím strážcem už od té doby, co se poprvé usmála na svět a život v Kouzelném lese obrátila vzhůru nohama. Jako dnes si pamatoval na ten malý zrzavý uzlíček, který se na něj usmíval z dřevěné postýlky pod dubem. A maličká Hejkalka vůbec netušila, jaké způsobila pozdvižení. Nevěděla, že je výjimečná – jediná Hejkalka na světě...

Já nechci do školy

Nad paseku se snesla tmavá noc. Les i jeho obyvatelé se pomalu ukládali ke spánku. Jen v nedaleké tůni bylo slyšet skřehotání žab i rozzlobené remcání starého vodníka: „Pulci jedni zatrolení! Bando jedna nezbedná! Vždyť jste mi pustili z hrníčků všechny dušičky. Jen počkejte, až vás chytím!“

V chaloupce ve vykotlaném dubu se ještě svítilo. Maminka právě uvařila sobě i tatínkovi kávu a Hejkalce připravila čaj z listí maliníku. Hejkalka seděla u krbu a vyčesávala si větvičky a listy z rozčuchaných vlasů.

„Dnes večer půjdeš se mnou,“ řekl jí tatínek slavnostně. „Je načase, abych ti ukázal naše řemeslo.“

Hejkalce vypadnul rozčilením hřeben z ruky. „Vážně?“ vykulila na tatínka oči. „Opravdu můžu jít s tebou?“

„Ano,“ usmál se tatínek. „Musíš se začít učit. Od příštího týdne jsem tě zapsal i do školy.“

„Do školy? Nikdy!“ vykřikla vztekle Hejkalka.

Ovšem takové Hejkalčino vztekání nebylo jen tak. Pokaždé když vzpurně dupla nožičkou, vyrostla na tom místě muchomůrka.

„Všechny děti musí chodit do školy, naučíš se tam číst, psát a počítat,“ vysvětlovala jí trpělivě maminka.

„Ale já do školy nechci. Já tam nepatřím,“ bránila se Hejkalka.

„Co to povídáš?“ chlácholil ji tatínek. „Víš, kolik si najdeš ve škole nových kamarádů?“

„Nechci nové kamarády. Mám ráda své staré kamarády – Janka a Protivu,“ hádala se Hejkalka a rychle si stoupla k oknu, kde na parapetu podřimoval Protiva.

„Můžeš přece mít i jiné kamarády,“ usmála se maminka.

„Nechci jiné, mám je ráda,“ horlivě hájila své přátele Hejkalka.

„Však já vím,“ řekla maminka a konejšivě ji pohladila po vláskách. Strčila jí neposedný pramen vlasů za ucho a z dalšího jí vytáhla kus smrkové větvičky. „Můžeš jít do třídy pro víly. Naučíš se tančit, zpívat, létat a kouzlit.“

„Pch,“ ušklíbala se Hejkalka. „Víly. Jsou tak strašně nudné. Pořád se jen prohlížejí v zrcadle, vymýšlejí účesy, fintí se a hádají. A mluví tak potichu, že jim skoro nerozumím. A smějí se mi, že jsem hejkal a ne víla.“

„Má pravdu,“ souhlasil tatínek a Hejkalka k němu hned nadšeně přiskočila a horlivě kývala hlavičkou. „Měla by chodit do třídy k hejkalům.“

To se ale Hejkalce nelíbilo ještě víc. „V žádném případě!“ dupla si a uskočila před muchomůrkou, co se drala ven z hlíny.

„Naučila by ses našemu řemeslu. Sice jsi dívka, ale pořád jsi hejkal. Musíš se naučit pravidla. Jednou ti předám živnost a ty ji zase předáš svým dětem.“

„Ne, ne, ne a ne!“ vztekala se Hejkalka. „Hejkalové pořád jenom křičí, hýkají, perou se, podrážejí mi nohy, tahají mě za vlasy a smějí se mi, že jsem holka.“

Maminka s tatínkem si vyměnili překvapené pohledy.

„Nikam nepatřím,“ posmutněla Hejkalka. „Proč zrovna já musím být jiná?“

„Jsi výjimečná a to by tě mělo těšit,“ ozvalo se od okna. Sokol Protiva líně otevřel jedno oko a povzbudivě se na Hejkalku usmál. „Změnila jsi historii.“

„Změnila? A jak?“ vyzvídala Hejkalka s očima navrch hlavy.

„To bylo tak,“ pustil se Protiva do vyprávění. „Co svět světem stojí, vždycky v Kouzelném lese žili hejkalové a hlídali kouzelné bylinky. No, umíš si představit, jak by to dopadlo, kdyby se dostal takový lektvar zapomnění nebo toulavý odvar do nepovolaných

rukou? Brr, raději ani nemyslet!“ otrásl se při té představě. „Jenže hejkalům bylo samotným smutno. Když se v lese objevily lesní víly, byli z nich celí pryč. Víly byly krásné a jejich kouzlu takoví osamělí hejkalové snadno podlehli. Vílám se zase líbila síla i odvaha hejkalů. A z takové lásky mezi hejkalem a vílou se potom mohl narodit buď malý hejkálek, nebo malá víla.“

„Jenže já nejsem víla,“ namítla Hejkalka.

„A to je právě to, čemu nikdo nerozumí,“ pokýval přemýšlivě hlavou Protiva. „Když se narodí kluk, je to hejkálek. Když se narodí holčička, je to vždycky víla. Krásná, půvabná a něžná lesní víla. Ale ty nejsi ani kluk, ani víla s průsvitnými křídélky. Nikdo široko daleko neví, proč to tak je.“

„A to se na tebe byli podívat i staří hejkalové z druhého konce světa,“ přidala se maminka. „Stáli nad tvou postýlkou celé hodiny a přemýšleli, co se stalo. Ale nevymysleli nic.“

„Ts, doktoři,“ odfrknul si tatínek. „Vymýšlejí, vymýšlejí, ale nic nevymyslí. No, tak je to holka. To je toho. Však holky jsou mnohdy šikovnější než kluci. Podívejte se na Janka, jaký je to strašpytel, a je to kluk. Copak bych ho mohl vzít v noci do lesa?“

Když už nebylo pro samou muchomůrku kam šlápnout, rodiče vzdychli, pokrčili rameny a nakonec souhlasili, aby Hejkalka ještě o jeden rok školní docházku odložila.

Úhlavní nepřítel

Bylo krásné slunečné ráno a Hejkalka se marně snažila probrat Janka ze spánku. Nepomohl ani květ tulipánu plný ranní rosy, který na něj vychrstla. Neprobralo ho ani děsivé zahejkání. Ba co víc, neotevřel oči, ani když vedle něj spustil svou píseň celý žabí orchestr. Janek byl ráno prostě k neprobrání.

„Tebe by snad nevzbudilo, i kdyby kolem tebe proběhlo stádo jelenů!“ rozčilovala se Hejkalka. „Ospalče jeden! Takhle zaspíš všechnu legraci.“

Janek líně otevřel jedno oko a zamžoural do časného slunce. „Copak ty nevíš, že správný hejkal přes den spí a v noci hlídá?“

„Kdyby bylo na tobě, prospal bys klidně celý den i noc,“ ušklíbla se Hejkalka.

Janek už zase s víčky pevně zavřenými spokojeně zavrnil: „Jo, to by bylo žůžo.“

Hejkalce nezbývalo nic jiného než se pohodlně uvelebit do trávy vedle něj, protože Janek nevypadal, že by chtěl vstát před obědem. Chvíli honila v trávě mravence, stavěla jim do cesty větvičky jako překážky a bavila se tím, jak je rychle obcházel. Potom se položila do trávy a pozorovala mráčky na obloze. Jeden vypadal

jako obrovský nafukovací míč, druhý jako větev jejich vykotlaného dubu a třetí zase připomínal starou medvědici, co žila kousek od splavu.

Hejkalce se pomalu začínala klížit víčka. Už už to vypadalo, že také usne, když vtom se vedle ní v křoví cosi pohnulo.

„Janku, no tak, Janku!“ zatřásla svým kamarádem. „Vstávej! V křoví něco je. Nebo někdo.“

Janek se ani nenamáhal otevřít oči. Jen se přetočil na druhý bok a zamručel: „To budou srnky. Chodí sem každý den pít ze studánky.“

To znělo celkem rozumně. Srnky sem opravdu chodily pravidelně pít. Voda ve zdejší studánce byla průzračná a moc dobrá. Jenže vtom Hejkalka zahlédla,

jak se něco mihlo ve křoví. Na nic nečekala. Nechala Janka spát a sama se po špičkách přikradla k trnitému keři. Opatrně rozhrnula větvičky a překvapeně zalapala po dechu.

U studánky nebyly srnky. Ani žádná jiná lesní zvěř. Tančila tam ta nejkrásnější víla z širokého okolí. Dlouhé, blondáté vlasy měla až do pasu. Zelené oči jí zářily jako drahokamy, nos měla jako malinu a rtíky usměvavé a červené, jako by si je malovala brusinkovou šťávou. Měla blankytně modrá křídla, jemná jako pavučinky. Zelenkavé šaty jí vlály jako závoj komety, když tančila složité kroky na písničku, kterou si zpívala. Tančila a přitom sbírala do košíku bylinky.

„Elvíra,“ vyhrkla Hejkalka tak hlasitě, že se sama lekla a chytla se za pusku, aby ji víla nezaslechla. „Co ta tu dělá?!“

Jestli existovala na světě víla, kterou neměla Hejkalka ráda ještě víc než ostatní víly, pak to byla právě Elvíra. Byly s Hejkalkou stejně staré. Mohly by tedy být kamarádkami. Ale nebyly...

Začalo to už dávno. Tak dávno, že už si to ani jedna z nich pořádně nepamatuje. Elvíra se Hejkalce posmívala kvůli zrzavým vlasům i zvláštním šatům, které nebyly tak jemné jako ty vílí, špičatému a příliš velkému nosu anebo proto, že vůbec neuměla tančit. A také po lese rozhlásila, že večer neskřehotají v rybníku žáby. Prý to se jen Hejkalka pokouší zpívat.